

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΥΛ ΒΕΡΝΤΑ

ΣΤΟ ΙΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΤΟΥΝΝΕΛ

— Δέν μου έτυχε παρά μία και μόνη φορά μία τέτοια περιπέτεια, σάν αυτές που διηγείσθε, — είπα, όταν οι φίλοι μου τελείωσαν τις σχετικές με διάφορες κλεψίες ιστορίες των. — Και την περιπέτεια αυτή θα σάς την διηγηθώ.

Ένα χειμωνιάτικο πρωί έπληγα να έπισκεφθώ στο Πουασί ένα μικρό σπίτι — που είχα κληρονομήσει από κάποιον θετό μου. Άφου το έπισκέφθηκα κι' άρου έφαγα και καί το μεσημέρι, ξαναπήγα να κλειδιά στο συμβολαιογράφο του χωριού. Ο γραμματέας του συμβολαιογράφου έπωφεληθή της μεταβίβασής μου στο γραφείο του, και με παρέκάλεσε να υπογράψω κάποια κληρονομικά έγγραφα. 'Αδιάφορος καθώς είμαι στο κάθε τι που άρραφά τα συμφέροντά μου δέν έζηήσα καμιά έζηήσιν άπ' τή γραμμάτια και ύπέγραφα ότι χαίρ' ά μου έδωσε. Τή στιγμή τέλος που έφευγα, ο ταμίας του συμβολαιογράφου με εκάλεσε και μου είπε :

— Κυρία, έχετε μερικά χρώματα να πάρτε ακόμη άπ' τή κληρονομία του θείου σας. Άναλογούν 6 χιλ. φράγκα ακόμη στο μερίδιό σας.

Αισθάνθηκα φυσικά πολύ ευχάριστη έκπληξη, πήρα τα χαρτονομίσματα και τα έβαλα στο πορτοφόλι μου, χωρίς να τα μετρήσω, πράγμα άνόητον, το όμολογώ, άλλα εννε ολιγογενειακό μας να έχωμε τυφλή έπιστοσύνη προς όλους τους ασχολουμένους έξ έπαγγέλματος με τα συμφέροντά μας.

ΟΛ' αυτά με έκαιαν ν' άργοπορήσω λιγάκι. Εύτυχώς όμως το τραίνο που έπρόκειτο να πάρω είχε κάποια μικρή καθυστέρηση κι' έτσι το πρόφθασα. Είδα ένα διαμέρισμα που μου φάνηκε κενό και άνερηκα.

Μία κυρία βρισκόταν εκεί μέσα καθισμένη στή μικροστινή δεξιά γωνία. Έγώ καθώς πέρασα, στήν άριστερή γωνία, όσο το δυνατόν μακρότερα από την κυρία, — όχι βέβαια γιατί φοβόμουν γιά τα λεφτά μου είχα άπάνω μου, άλλα γιά να έμεινωδ με μεγαλειότητα άνεση και να παραδοθώ στους ρεμβισμούς μου.

Η κυρία αυτή ήταν νέα, όμορφη και κομψοτάτη. Δέν είχε ούτε βαλάνια ούτε σάκκο ταξιδιωτικό. Μία όμπελλά με χρυσή λαβή περασμένη στή θήκη της ήταν τοποθετημένη όρθια κοντά της. Άπό την έξέτασι που έκαμα στο κοστούμι της, στα κοσμήματά της, σε όλο της έν γένει το έξωτερικό, όχημαίονα την ιδέα ότι ή-ταν μία πολύ καθώς πρόκειαι κυρία. Πήρε σέ λίγο μ'ά έφημερίδα που ήταν διατεταμένη στα γόνατά της κι' άρχισε να τή διαβάτ με τόση άδιαφορία, ώστε την παρουσχία μου στο ίδιο μ' αυτήν διαμέρισμα, ώστε δέν κατώρθωσα να ιδώ τί χρώμα είχαν τα μάτια της.

Έννοείται πώς δέν έδωσα και μεγάλη σημασία στην άριστοκρατική της αυτή περιφρόνησι. Το τραίνο έτερεχε δλοταχώς γιά να χορδίση τή μικρή του καθυστέρηση, και είχαμε περάσει κι' όλα το δεύτερο προς το Παρίσι σταθμό, όταν μου ήλθε ή ιδέα να ξαναδιβάσω μερικά γράμματα που ά λαβει και που τά είχα διαβάσει πάρα πολύ βιτσιτικά το πρωί.

Έβαλα το χέρι μου στήν τσέπη μου γιά να βγάλω τά χαρτιά που είχα μαζί μου κι' έτσι καθώς έψαχνα άγγιξα έξαφνα το πορτοφόλι μου. Μία έξιγανική χαρά μ' έπιασε τότε σάν θυμήθηκα το ποσό που μόλιχα δώσει σι συμβολαιογράφου και δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ στήν παιδική ευχαρίστηση να πιάσω στα χέρια μου τήν μικρή μου περιουσία. Έβγαλα λοιπόν τά χαρτονομίσματα άπ' το πορτοφόλι μου κι' άρχισα να μετρώ χωρίς τήν παραμικρή ύπόνοι ότι ήταν δυνατόν να με κατακοιτεύουν. Η έξ χιλιάδες βρισκόντοσαν έμπρός μου άκέραιες, οσπές, άπείραχτες!...

Ξανάλλα έπειτα τά χαρτονομίσματα σε μία άπ' τής θήκης του πορτοφολιού μου και κατά τήν συνήθη μου έπιστολαίτητα τά άκούμητσα σ' ένα τραπέζι που άν έμπρός μου, μαζί με τή δέσμη των έπιστολών μου έσκόπευα να ξαναδιβάσω. Και τις διάβασα πράγματι μία-μία τις έπιστολές αυτές, με πολύ ένδιαφέρον. Κατόνι κύτταβα μηχανικά πλάι μου, όταν ένας σιδηρένιος κρότος με έκαιε ν' άνατριχιάσω :

Περνούσαμε άπ' τή γέφυρα Άνιέρ και μόλις το άντελήφθη ή ήζυγασα.

Η νεαρή κυρία έδίπλωσε έν τώ μεταξύ τήν έφημερίδα της και χωρίς να γυρίση το κεφάλι της προς έμένα, άρχισε να βγάτ άφά το γάντι του δεξιού της χεριού. Κοντεύσαμε να φθάσουμε στο τέρι-μ' του ταξιδιού μας και σκεφθήκα, έτσι τυχαίως, πώς δέν ύληρχε λόγος να βγάτ ή κυρία το γάντι της. Μολαταύτα, χωρίς να βάλω κακό στο νόμ' μου, έθαύμαζα το μακρυνό, λεπτό χεράκι της με τά σύμμετρα άριστοκρατικά δάχτυλα. Αυτή γιά να τά κινή να ξεμουδιάσουν τά κουνούσες με μία θαυμαστή ταχύτητα και ελκυστηρία. Παρατήρησα επίσης ότι στο δεξί τή χέρι δέν φορούσε κανένα δαχτυλίδι ή βραχιόλι. Είχε άρχίσει πιά να σκοτει-

νιάξη. Στο βαγόνι μας το φώς δέν ήταν ακόμη άναμμένο. 'Υστερ' άπό λίγο σ' ένα έκκωφαντικό θόρυβο των τροχών μπήκαμε στο τούννελ του Μπατινιόλ.

Αυτή άκριβώς τή στιγμή άντελήφθη, — ω! έντελώς άδιόρατα, μέσα στο θόρυβο που γινόταν — άντελήφθη λέγω, ένα γλύστορημα έλαφρό, σάν να έρευνούσαν μέσα στο χαρτιά μου. Παρά τήν άδιαφορία μου ο νούς μου έπληγ άμέσως στο πορτοφόλι μου. Και με μία κίνηση ατόματη και άπότομη όμηρα έξαφνικά, με τά δύο μου χέρια άνοιγμένα στα σκόρπια μου χαρτιά και τά έσφαξα με δύναμι.

Κάτω άπ' τά χαρτιά αισθάνθηκα τότε ότι είχα σφίξει και κάτι άλλο, ένα πράγμα που, όμοιο με μικρό έλδο πιασμένο σε γαγίδα, προσπαθούσε να ξεφύγ, έπάλευσε άπελκισμένα! Έσφαξα τότε περισσότερο, με όλο μου το βάρος, με δλη μου τή δύναμι...

Το τραίνο άφες έξαφνικά ένα διαπεραστικό σφύριγμα, λιγώστες τήν ταχύτητα του, αι όστερη σταματίτ με παρακά μέσ' το σκοτάδι του τούννελ...

Τι συνέβαινε; Δέν ήξερα. Μολαταύτα ή άγωνιώδης κλή έξακολουθούσε μέσα στο σκοτάδι. Έξακολουθούσε σιωπηλή, ύπουλή, συγχρόνως όμως και άγρια και άπνευμονμένη. Καταλάβαινα τώρα πιά πώς κρατούσα άνάμεσα στα χαρτιά μου ένα χέρι, ένα χέρι που ά έλωσε να μου πάρη το πορτοφόλι. Και το χέρι αυτό είχε μείνει τώρα άκίνητο σάν νεκρό! Στο μεταξύ αυτό δέν άκουσα πλάι μου τίποτε, ούτε μία πνοή. Έμουν βέβαιος πώς ή κλέφτρα ήταν ή άγνωστη κυρία που καθόταν άντίκρου μου στο βαγόνι. Είχε σταματήσει τήν πάλι μαζί μου γιά να ξαναπάρη δύναμεις, έννοιαθα ότι μέσ' σ'ό σκοτάδι που άπλωνόταν γύρω με παραμύθους προδοτικά Πιγμένους άπό συγγένειο, έξηγνέμηνός άπ' τήν νευρικήν αυτήν ύπερκόπσι, περιμ' ν' το φώς σάν λυτρωμό...

Υστερα άπ' όλίγη ώρα, πολύ λίγη κατά πάσαν πιθανότητα, της όποιας όμως δέν μου ήταν άδύνατο να προσδιορίσω τή είσά-καία, το τραίνο ξανάρχισε να προχωρή. Αισθάνθηκα και τότε τέτοια άνακούφισι, ώστε χωρίς να το θέλω άφησα να μου πέση ή νευρική μου υπερένταση. Τό χέρι όμως το κρατούσα καλά. Κι' έφαγα το έννοιωμα να ζυγιά νά ξεφύγ, να παλεύη άπνευσσμένα, όχι σασμοβινικά αυτή τή φορά, άλλα με μία προσπάθεια συνεχή, επίμονη, έτσι που αίσθανόμουν δλοκλήρη τή δύναμή του. Κάπ' άπ' τά δάχτυλά μου, κάτω άπ' τά χαρτιά, τούνοιθα το χέρι α-τό το να κυλά, να ξεφεύγ λίγο — λίγο.

Έκαιε τότε τήν άπερισκεψία ν' άνασκήκωσά λίγο τις παλίες μου, γιά να το ξαναδράξω καλύτερα, άλλ' όταν τις ξανακατέβασα δέν έπιασα παρά μόνον το πορτοφόλι μου.

Τό χέρι είχε ξεφύγ, κι' άφθ δέν έξω πώς...

Άνοιξα άμέσως μέσα στο σκοτάδι το πορτοφόλι μου, άγγιξα τά 6 χιλιάφραγκα, τά έχωσα στο στήθος μου, έκλεισα το σάκκι μου και σταύρωσα βλακωδώς άπό πάνω τά χέρια μου. Τέλος ένα κυρίζω φώς εισέδυσε στο βαγόνι. Η σκηνή που είχε συμβή ήταν τόση άγρια και τόσο άπίστευτη ώστε δέν μπορούσα να συνσυμολογήσω τις σκέψεις μου. Έμουν συντετριμμένος και σε μία κατάσταση όμοια μ' εκείνη όπου βρισκόνται κανείς όταν ζυγνήση άπό κακό δ-νειρο. Τήν πρώτη μου ματιά όταν φωτίστηκε το βαγόνι τήν έβρι-ξα προς τήν νεαρή γυναίκα. Καθόταν στήν ίδια θέσι, έχοντας τήν ίδια στάσι. Τής άγέφυξης άδιαφορίας. Δέν ύληρχε καμιά άτα-ξία στήν τουαλέττα της: Καμιά πτυχή του φορέματός της δέν φαινόταν να είχε σαλέψει. Η έφημερίδα διπλωμένη βρισκόταν ακόμη πάνω στα γόνατά της και ή όμπελλά με τή χρυσή λαβή όρθή στο πλάι της. Μονάχα, ή ταξιδιωτίσσια μου φαινότανε χλω-μότερη άπό πριν, και τά μάτια καρφωμένα στον καρπό του χε-ριού — τον καρπό της πόν πληγωμένο ίσως — ξανακούμπωκε το γάντι της, με τήν ίδια δεξιότητα άλλα και πιο ζωηρά...

Άληθινά πήγαυα να πιστέψω ότι έξακολουθα άπό κάποιο όνειρο. Τι μπορούσα να πω πιά; Τίπο; τήν μαρτυρία δέ έπισταλούμη; Τό τραίνο πλησίαζε να σταματή. Η ταξιδιωτίσσια σηκώθηκε, άφες νωχελώς να τής πέση ή έφημερίδα, πήρε τήν όμπελλά της και με μία έκπληκτική ψυχραιμία, πέρασε άπό μπρός μου ψιθυρί-ζοντας με μία φωνή ήμερη και μ' ένα τόνο τυπικής εθγενείας :

— Συγγνώμη κυρία!

Υστερα κατέβασε το ράφι του παραθύρου ήστηα και με μία μικρή έπιτακτική χειρονομία, έκαιε νόημα σ' ένα σιδηροδρομικό υπάλληλο να τής άνοίξη τή πόρτα του βαγονιού.

Αν και δέν με είχε κλέψει, άπλωσα τά χέρια μου γιά νύτην πίσω. Έννοιωσε τήν κίνησή μου αυτή, και με κύτταβε με τόση έκ-πληξη και με τόση άγνότητα ώστε τήν άφησα να φύγ. Άν δέν ήταν ταλακαμένα και σκαχμένα τά χαρτιά μου θα άμφεβόλλα ακόμη, ότι ή μονομαχία εκείνη ή σιωπηλή, ή έξαλλη και τραγική των χεριών μας μέσ' στο σκοτάδι του τούννελ είχε πράγματι συμβή πρό όλίγου, κι' ότι δέν ήταν ένα άπλό όνει-ρο... ένα κακό όνειρο...

